ART

Galeria Mosaic

Alexis Rom, entre moltes activitats professionals vinculades amb l'estampació i la publicitat, és autor d'una extensa obra gràfica present a espais de disseny de referència. Amb gravats a dues o tres tintes, on cada detall és delicadament seleccionat, cultiva una estètica nostàlgica que ens transporta als anys cinquanta.

Girona

«Afers gràfics», a càrrec d'Alexis Rom (Barcelona, 1971), consta d'una dotzena de rètols lluminosos (exemplars únics) i altres serigrafies manuals en tiratges limitats i numerats.

La importància del disseny

EUDALD CAMPS
Girona

La pintura moderna era domèstica. Volem dir que si la modernitat s'inicia amb l'aparició de la burgesia, aleshores la pintura també va haver d'adaptar els seus temes i formats a una nova classe que ja no viva en sumptuosos palaus (episcopals o reials) sinó en cases unifamiliars on, de manera invariable, el negoci ocuparia la planta baixa (amb el seu corresponent «aparador» a peu de carrer). El millor exemple d'aquest «aprimament» dels formats i de secularització dels temes tractats ens el regala l'art realitzat als Països Baixos al llarg dels segles XV i XVI: en directa oposició a l'imaginari promogut per l'ocupació espanyola de la casa d'Àustria, els artistes holandesos i flamencs van apostar pels interiors domèstics, ja sigui retratant-ne els objectes (sumptuoses natures mortes i bodegons) com els seus prolífics habitants. A tall d'exemple, n'hi hauria prou comparant el cèlebre Matrimoni Arnolfini de Van Eyck amb la Pietat Desplà de Bartolomé Bermejo (ambdues de mitjan segle XV): mentre que el cordovès necessita una fusta de gairebé tres metres, el mestre flamenc en fa prou amb tres pams per immortalitzar unes noces amb indissimulada aparença de transacció comercial. El déu dels catòlics mai més seria el mateix que el dels protestants.

Paradoxalment, aquesta història d'aprimament (o d'adaptació de l'art al format domèstic) s'estronca amb certa brusquedat a partir dels anys quaranta del segle passat: el paradigma americà s'emancipa de l'europeu gràcies a l'expressionisme abstracte, una pintura de vastes superfícies que és capaç d'absorbir, literalment, a l'espectador (Pollock, Rothko). El fred formalisme renega del passat amb la mirada posada vers un futur que encara és percebut amb cert optimisme. En qualsevol cas, el progressiu «engreixament» de l'art a partir de la segona meitat del segle XX no és exclusiu de la pintura: l'obsessió de tota una nova generació d'artistes que treballen amb el mitjà fotogràfic —explica Jeff Wall— per trobar un sistema legítim per tal que la fotografia ocupés els espais arquitectònics i culturals reservats a la pintura els porta a practicar una mena de neopictorialisme que encara perdura (per ser més exactes, és a partir de la dècada dels vuitanta quan comencen a utilitzar-se, de manera generalitzada, els grans formats que trencaven el patró modern de la còpia petita segons la pauta de l'obra gràfica o de la pàgina impresa així com la irrupció del concepte de quadre fotogràfic, evidentment manllevat del paradigma pictòric). Expliquem tot això per posar de manifest una gran contradicció: la producció artística dels darrers seixanta o setanta anys ha anat donant l'esquena progressivament a les mateixes classes mitjanes (burgesia) que, en origen, en va fer possible la germinació. Aquest espai ara l'ocupa el disseny gràfic, que no és en absolut un «art menor».■

ALEXIS ROM
Galeria Mosaic/Girona
Força 19.
Fins al 21 de novembre.
Horari galeria:
www.mosaicart.com